

Andrzej RICHLING
Uniwersytet Warszawski
Wydział Geografii i Studiów Regionalnych
Zakład Geookologii
e-mail: a.richling@uw.edu.pl
ORCID: 0000-0002-5957-2690

BOGUMIŁ WICIK – BADACZ I NAUCZYCIEL¹

Bogumił Wicik – researcher and teacher

Abstract: The text is devoted to the activity of Bogumił Wicik. His connections with the University of Warsaw were discussed, as well as his research interests, publications, international contacts and teaching achievements.

Key words: Bogumił Wicik, research activity, scientific contacts, didactics

Bogumił Wicik urodził się w Kolonii Glina, w powiecie lipskim 31 lipca 1940 roku. Zmarł w Warszawie, w wieku 79 lat, 16 grudnia 2019 roku.

Po ukończeniu miejscowej szkoły podstawowej kontynuował naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Iłży. Egzamin maturalny zdał w 1957 roku. W tym samym roku rozpoczął pięcioletnie studia geograficzne na Uniwersytecie Warszawskim. Specjalizował się w zakresie geografii fizycznej. Dyplom ukończenia studiów uzyskał w 1962 roku. Opiekunem jego pracy magisterskiej zatytułowanej „Gleby okolic rezerwatu Polichno” był doc. dr Marek Prószyński. Po ukończeniu studiów został zatrudniony w Katedrze Geografii Fizycznej Uniwersytetu Warszawskiego. Początkowo, w latach 1962–1963, jako stażysta, a następnie w okresie 1963–1965 jako asystent. W latach 1965–1969 odbył studia doktoranckie

Fot. 1. Bogumił Wicik (1940-2019)
Photo 1. Bogumił Wicik (1940-2019)

Źródło / Source: J. Suchożebrski

---

¹ Patrz też: Richling A., 2020, Bogumił Wicik 1940 – 2019, *Prace i Studia Geograficzne*, 65.1, 105–106.

w Instytucie Geografii Polskiej Akademii Nauk. W 1969 roku powrócił do pracy w Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1969–1972 był zatrudniony na stanowisku starszego asystenta, a z końcem września 1972 został przeniesiony na etat wykładowcy.

25 czerwca 1973 roku w Instytucie Geografii PAN odbyła się obrona jego pracy doktorskiej. Podstawę przewodu stanowiła rozprawa zatytułowana „Studia porównawcze gleb okolic Warszawy i Moskwy”. Funkcję promotora pełnił doc. M. Prószyński, a recenzje opracowali profesorowie: J. Kondracki z Uniwersytetu Warszawskiego, S. Uziak z Uniwersytetu M. Curie-Skłodowskiej w Lublinie i F. Kuźnicki z Politechniki Warszawskiej.

Fot. 2. B. Wicik w trakcie objaśnień na ćwiczeniach terenowych dla studentów
(Pińczów, przy kapliczce Św. Anny)

Photo 2. B. Wicik during explanations. Field studies for students (Pińczów, at the St. Anna chapel)

Źródło / Source: T. Grabowski

Po uzyskaniu stopnia doktorskiego, w 1974 roku B. Wicik został awansowany na stanowisko adiunkta, w 1990 roku przeszedł na etat starszego wykładowcy, a w 2005 roku został emerytowany. Jako pracownik emerytowany dr Bogumił Wicik utrzymywał stale bliski kontakt z Uniwersytetem Warszawskim, pracował naukowo, a także prowadził zleczone zajęcia dla studentów.

Przez prawie 30 lat kierował Pracownią Geografii Gleb (od 1984 Pracownia Geochemii Krajobrazu). Funkcję tę objął w 1976 roku i sprawował do momentu przejścia na emeryturę w 2005 roku. Był długoletnim członkiem Rady Naukowej Kampinoskiego Parku Narodowego i Gostynińsko-Włocławskiego Parku Krajobrazowego. Był też członkiem Rady Fundatorów Narodowej Fundacji Ochrony Środowiska. Brał udział w pracach Komisji Genezy, Klasyfikacji i Kartografii Gleb Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego.

Zainteresowania naukowe dr. Bogumiła Wicika obok ogólnej geografii fizycznej dotyczyły geografii gleb i gleboznawstwa oraz geochemii. Prowadzone przez niego badania mieściły się również w polu badawczym paleolimnologii. Uczestniczył w zespołowych badaniach jezior w Tatrach i Karkonoszach, uzyskał znaczące efekty w badaniach osadów dennych jeziora Gościąż i innych jezior na Pojezierzu

Gostynińskim. W gronie geografów fizycznych Uniwersytetu Warszawskiego dr B. Wicik był ważnym reprezentantem nurtu badań nad geochemicznymi aspektami funkcjonowania krajobrazów, ze szczególnym uwzględnieniem pokrywy glebowej traktowanej jako indyktor stanu krajobrazu.

Był uczniem, współpracownikiem i kontynuatorem doc. M. Prószyńskiego. Geografię traktował szeroko. Podkreślał znaczenie badań zespołowych i przywiązywał dużą wagę do współpracy ze specjalistami o różnym wykształceniu. Był badaczem terenowym i zawsze podkreślał znaczenie bezpośrednich obserwacji terenowych. Cechowała go intuicja badawcza i dążność do szczegółowego traktowania analizowanych zjawisk. Każdy pobyt poza miejscem zamieszkania stanowił dla niego okazję do czynienia obserwacji naukowych i gromadzenia informacji. Z każdego wyjazdu przywoził próby gleb i zwietrzelin do badań analitycznych. Prowadził badania w zróżnicowanych krajobrazach i zgromadził bogatą dokumentację dotyczącą charakterystyki pokrywy glebowej i jej uwarunkowań w różnych sytuacjach przyrodniczych.

Brał też udział w pracach o charakterze użytkowym. Był współwykonawcą kilku opracowań i opinii fizjograficznych, w tym opracowań fizjograficznych: Grodziska Mazowieckiego, Gostynina, Skolimowa-Konstancina-Jeziornej i Sulejówka-Wesołej, a także Lelkowa i Bażyn – wsi położonych w rejonie Braniewa. Kierował opracowaniem „Środowisko przyrodnicze trasy gazociągu Orenburskiego” (w stosunku do odcinka o długości około 1500 km opracowano mapę gruntów i wód gruntowych oraz odpowiedni tekst). Uczestniczył też w opracowaniu ekspertyz dotyczących oznaczenia własności fizyczno-chemicznych osadów jeziornych przy budowie hydroelektrowni w Żydowie w byłym województwie koszalińskim w 1967 r. i w Smolnikach w województwie białostockim w 1970 r. Brał udział w opracowaniu planów ochrony: Kampinoskiego Parku Narodowego, Poleskiego Parku Narodowego, Parku Narodowego Gór Stołowych i Chojnowskiego Parku Krajobrazowego.

Był autorem i współautorem blisko 80 artykułów i notatek naukowych oraz rozdziałów w pracach zbiorowych, a także haseł w słownikach i encyklopediach. Brał również udział jako współautor w opracowaniu kilku podręczników akademickich. Są to w większości prace polskojęzyczne. W językach obcych, głównie po angielsku, ale też w języku francuskim i bułgarskim ukazało się 20 opracowań. Wśród jego publikacji przeważają prace jednoautorskie. Prace współautorskie, często wieloautorskie, stanowią nieco mniej niż 40% jego dorobku.

Obok ujętych w przedstawionej statystyce dr B. Wicik zamieścił w *Przeglądzie Naukowej Literatury Rolniczej i Leśnej Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego* streszczenia kilkunastu prac rosyjskojęzycznych z zakresu gleboznawstwa i geografii gleb, a także przetłumaczył z języka rosyjskiego dużą ilość haseł do druku w *Słowniku Terminów Geograficznych* PWN.

Publikował głównie w wydawnictwach polskich, ale siedem pozycji ukazało się za granicą. Jego opracowania pojawiały się w związanych z macierzystym wydziałem *Pracach i Studiach Geograficznych* oraz *Miscellanea Geographica*. Publikował też w *Pracach Geograficznych IGiPZ PAN*, *Przeglądzie Geograficznym*, *Przeglądzie Geologicznym*, *Polish Ecological Studies*, *Limnological Review* i wielu innych czasopismach. Wspomnieć należy, że jego opracowania ukazały się również w pismach z bazy JCR, takich jak: *Nature*, *Holocen*, *Radiocarbon* i *Quaternary Science Reviews*.

Wśród wydawnictw książkowych i monograficznych na szczególną uwagę zasługuje pierwszy polski podręcznik z dziedziny geochemii krajobrazu opublikowany przez Wydawnictwo Naukowe UMK w Toruniu w 2012 roku (Pokojska, Bednarek – red. 2012), w którym B. Wicik zajmował się problematyką gleboznawstwa i geochemii krajobrazu, a zwłaszcza systematyką krajobrazów geochemicznych. Był również współautorem skryptów wydanych przez PWN *Metody szczegółowych badań geografii fizycznej* (1993) i *Geograficzne badania środowiska przyrodniczego* (2004), a także monografii *Przyroda województwa mazowieckiego i jej antropogeniczne przekształcenia* – NFOŚ, 2017. Wśród wcześniejszych dokonań wspomnieć należy współautorstwo przewodnika do systematycznych badań zlewni rzecznych zamówionego przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej (Richling, Wicik 1976).

Istotne znaczenie mają publikacje związane z jego rozprawą doktorską, w której na podstawie własnych studiów terenowych dokonał wnikliwego porównania gleb okolic Warszawy i Moskwy (Wicik 1974, 1979). Do częściowej cytowanych należą też publikacje związane z analizą osadów

jeziornych. Współpracował tu z dr. Kazimierzem Więckowskim konstruktorem sondy do pobierania rdzeni takich osadów (Wicik 1979, 1984, 1986; Wicik, Więckowski 1991; Wicik, Magnuszewski 2000; Harasimiuk, Wicik, Grabowski 2010). Jego dokonania prezentowane były też w wielu innych publikacjach współautorskich, w tym w znaczących czasopismach zagranicznych (Pazdur i in. 1987 i 1994; Ralska-Jasiewiczowa i in. 1987; Goslar i in. 1992, 1993 i 1995; Starkel i in. 1996).

Miał liczne kontakty zagraniczne. W 1966 roku odbył półroczny staż w Instytucie Geografii Akademii Nauk w Moskwie. Zapoznał się z prowadzonymi w Rosji badaniami i zbierał materiały do swej pracy doktorskiej.

Kolejny wyjazd stanowił udział w wycieczce naukowej geografów z Uniwersytetu Warszawskiego kierowanej przez J. Kondrackiego do byłej Czechosłowacji. Wyjazd ten miał miejsce w początkach września 1972 roku. W trakcie pobytu w Czechosłowacji kontaktowano się z przedstawicielami Instytutu Biologii Krajobrazu Słowackiej Akademii Nauk, Uniwersytetu w Brnie, Instytutu Geografii Czeskiej Akademii Nauk w Brnie i Uniwersytetu Karola w Pradze.

W lipcu i sierpniu 1979 roku uczestniczył w ekspedycyjnych badaniach w Mongolii organizowanych przez Instytut Geografii PAN („Transmongolia 1979”). Badania prowadzone były w krajobrazach stepowych na terenie Bajan Somon, około 150–200 km na południowy wschód od stolicy kraju Ułan Bator. Dziełem dr. B. Wicika było rozpoznanie utworów powierzchniowych i gleb południowej części Somonu (wykonał około 120 wierceń i wkopów). Brał też udział we wstępnym opracowaniu dokumentacji złóż węgla kamiennego i łupków bitumicznych oraz złóż mirabilitu (soli glauberskiej) występujących w granicach opracowywanego regionu (Wicik 1981, 1983, 1984).

W grudniu 1986 roku i styczniu 1987 roku przebywał na Kubie. Przeprowadził kilka wykładów dla pracowników i studentów geografii Uniwersytetu w Hawanie poświęconych metodyce badań geochemiczno-krajobrazowych i spędził 10 dni na terenie prowincji Holguin, w rejonie miasta Moa stanowiącego centrum eksploatacji rud niklu. Prowadził tam badania dotyczące skażenia terenu związkami siarki, a efektem jego pracy była mapa krajobrazów geochemicznych okolic Moa oraz publikacja dotycząca piętrowości procesów hipergenicznych w krajobrazach tropikalnych wschodniej Kuby (Wicik, Baez 1988).

W początkach maja 1988 roku odbył krótką wizytę w byłym NRD. Wyjazd poświęcony był prezentacji badań krajobrazowych prowadzonych przez Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Poczdamie na terenach sadów położonych na zachód od tego miasta. Pozwolił też na przeprowadzenie własnych obserwacji i pobór prób gleb do analizy.

Parokrotnie prowadził badania terenowe w Bułgarii. Po raz pierwszy w końcu października 1980 roku. Uczestniczył wtedy w objeździe centralnej części kraju. Trasa prowadziła z Sofii, przez Wielkie Tyrnowo, Przełęcz Szipka, Starą Zagorę i Płowdiw. Zapoznał się z głównymi cechami Równiny Naddunajskiej, pasma Starej Płaniny i Niziny Górnotrackiej.

Następny wyjazd miał miejsce w 1982 roku. Spędził wtedy w tym kraju drugą połowę października prowadząc wspólnie z reprezentantami Uniwersytetu Sofijskiego badania pokrywy glebowej, roślinności oraz wód na dwóch transektach. Pierwszy przebiegał od wododziałowych partii zachodniej części Starej Płaniny do Dunaju, drugi przecinał północne stoki Masywu Riła. Prace na pierwszym transekcie kontynuowano w październiku 1983 roku. W następnym roku uczestniczył w Zjeździe Geografów Bułgarskich.

W 1986 roku przebywał w Bułgarii przez kilka dni w połowie listopada i prowadził badania terenowe w rejonie miasta Razgrad i Wielkie Tyrnowo w północno-wschodniej części kraju, natomiast w kwietniu 1989 roku odbył dwa dłuższe wyjazdy związane z rozpoznaniem terenowym i poborem materiału do analizy. Odwiedził powtórnie okolice Razgradu (Płowdiw, Wielkie Tyrnowo, Wietowo) oraz przebywał na południu w rejonie Błagojewgradu i Saparewej Banii.

Podstawowym celem prac prowadzonych w Bułgarii były badania porównawcze dotyczące krajobrazów górskich na przykładzie Tatr i Riły (Wicik, Wełczew 1988; Wicik 2005) oraz zachodnich fragmentów Niziny Naddunajskiej (Wicik, Wełczew 1985) i Niecki Soleckiej (Wełczew, Wicik 1992), a także okolic Razgradu (Ludogorie) i Garbu Wodzisławskiego (Wicik, Wełczew 2007).

Wśród ważniejszych wyjazdów zagranicznych dr. B. Wicika wymienić należy jeszcze udział w sympozjum poświęconym badaniom ekologiczno krajobrazowym zorganizowanym przez Instytut Biologii Krajobrazu z Bratysławy w październiku 1988 roku. Odbywało się ono nad sztucznym zbiornikiem Zemplińska Sirava na wschód od Koszyc. Wspomnieć trzeba też dwutygodniowy wyjazd do Rosji we wrześniu następnego roku. Obok pobytu w Moskwie odwiedził wtedy Irkuck i zapoznał się z dokonaniem Syberyjskiego Oddziału Instytutu Geografii Akademii Nauk. Uczestniczył też w kilku wyjazdach naukowych, w tym nad jezioro Bajkał. Przed powrotem do Polski złożył jeszcze wizytę w znanym Centrum Eksperymentalnych Badań Hydrologicznych w Wałdaju, gdzie miał możliwość zapoznania się z metodyką badań i specjalistycznym oprzyrządowaniem.

Obok wspomnianych uczestniczył w licznych konferencjach naukowych, organizowanych nie tylko w ramach geografii, ale także przez Polskie Towarzystwo Gleboznawcze i Polskie Towarzystwo Geologiczne.

Dr B. Wicik miał też znaczące osiągnięcia na polu dydaktyki. Był utalentowanym i cenionym nauczycielem akademickim. Przez ponad 40 lat prowadził zajęcia dla studentów geografii, a okresowo również dla studentów ochrony środowiska oraz archeologii. Wykładał gleboznawstwo i geografę gleb. Prowadził wykłady poświęcone rolniczej przydatności gleb Polski. Jego zajęcia dotyczyły również metodyki badań, ze szczególnym uwzględnieniem geochemii krajobrazu i praktycznych aspektów nauki o środowisku przyrodniczym. Wielokrotnie był organizatorem szkoleń terenowych. Brał udział w programowych praktykach z geografii fizycznej, uczestniczył w prowadzeniu zróżnicowanych wyjazdów i wycieczek naukowych. Do celów dydaktycznych wykorzystywał zgromadzone przez siebie zestawy prób skał, gruntów i gleb.

Fot. 3. B. Wicik na stanowisku archeologicznym Wiślica.

Photo 3. B. Wicik at the Wiślica archaeological site.

Źródło / Source: T. Grabowski

Jak wspomina prof. K. Ostaszewska, magistrantka i bliska współpracownica dr. Wicika, w pamięci wielu roczników studentów zapisały się kierowane przez Niego wiosenne ćwiczenia na Pobrzeżu oraz letnie praktyki w Pińczowie. Zwłaszcza te ostatnie, którymi kierował od 1989 roku, okazały się owocne nie tylko w sferze kształcenia, ale także naukowej. Doktor Wicik prowadził na Ponidziu badania krajobrazów gipsowych i kontynuował prace poświęcone glebom nalessowym. Także młodszy pracownicy i studenci zainspirowani pobytem na Ponidziu, podjęli tam własne badania. Ich efektem były artykuły naukowe zamieszczone m.in. w 27. tomie *Prac i Studiów Geograficznych* poświęconym Ponidziu Pińczowskiemu, a także wystąpienia na krajowych i międzynarodowych konferencjach, prace doktorskie i magisterskie.

Pod bezpośrednim kierunkiem dr. B. Wicika, w latach 1977–2004, przygotowanych zostało ponad 50 prac magisterskich. W większości były to prace wyróżniające się, wykonane przy wykorzystaniu aparatury znajdującej się w posiadaniu Pracowni Geochemii Krajobrazu.

W opinii studentów dr Wicik wyróżniał się jako opiekun prac magisterskich. Był dla nich zawsze dostępny. W kierowanej przez Niego pracowni magistranci i opiekun wykonywali oznaczenia laboratoryjne przy tym samym, dużym stole. Zapewniało to codzienny kontakt studentów z opiekunem i możliwość bieżącej konsultacji uzyskiwanych wyników. Dr Wicik traktował studentów jako członków zespołu naukowego i dyskutował z nimi realizowane przez siebie tematy badawcze. Tę samą gotowość do naukowej konsultacji i dyskusji okazywał także wobec młodych kolegów zatrudnionych na Wydziale. Nawet wtedy, gdy był już na emeryturze, chętnie służył im swoją wiedzą i radą.

Dr B. Wicik był w 1986 roku odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, a w 2006 roku otrzymał Medal Jerzego Kondrackiego za zasługi dla Wydziału Geografii i Studiów Regionalnych. Był też parokrotnie nagradzany. W 1974 za osiągnięcia dydaktyczne otrzymał stały dodatek do wynagrodzenia. W 1979 roku Rektor Uniwersytetu Warszawskiego przyznał mu nagrodę za badania naukowe w Mongolii, a w 1981 za udział w opracowaniu obiegu wody w małych zlewniach jeziornych. W latach następnych był jeszcze raz nagrodzony przez Rektora w związku z udziałem w badaniach nad historią jezior tatrzańskich. Otrzymał też nagrody związane z działalnością dydaktyczną.

Osiągnięcia dr. Bogumiła Wicika dla rozwoju badań geograficznych, nie tylko w Ośrodku Warszawskim, są trudne do przecenienia. Pozostawił ważny dorobek publikacyjny i wykształcił szerokie grono następców, którzy starają się kontynuować Jego dzieło.

Źródło / Source: T. Grabowski

Literatura

- Goslar T., Arnold M., Bard E., Kuc T., Pazdur M.F., Ralska-Jasiewiczowa M., Róžański K., Tisnerat N., Walanus A., Wicik B., Więckowski K., 1995, High concentration of atmospheric ^{14}C during the Younger Dryas cold episode, *Nature*, 377, s. 414–417.
- Goslar T., Kuc T., Pazdur M., Ralska-Jasiewiczowa M., Róžański K., Szeroczyńska K., Wicik B., Więckowski K., Arnold M., Bard E. 1992, Possibilities for Reconstructing Radiocarbon Level Changes During the Late Glacial by Using a Laminated Sequence of Gościąż Lake, *Radiocarbon*, 34,3, s. 826–832.
- Goslar T., Kuc T., Ralska-Jasiewiczowa M., Róžański K., Arnold M., Bard E., van Geel B., Pazdur M.F., Szeroczyńska K., Wicik B., Więckowski K., Walanus A. 1993, High-Resolution Lacustrine Record of the Late Glacial/Holocene Transition in Central Europe, *Quaternary Science Reviews*, 12, s. 287–194.
- Harasimiuk A., Wicik B., Grabowski T. 2010, The lake deposits in Płock Basin (case studies of Lakes Rakurowskie and Żłoby), *Limnological Review*, 10, 1, s. 23–28.
- Pazdur A., Pazdur M., Goslar T., Wicik B., Arnold M. 1994, Radiocarbon Chronology of Late Glacial and Holocene Sedimentation and Water-Level Changes in the Area of the Gościąż Lake Basin, *Radiocarbon*, 36, 2, s. 187–202.
- Pazdur A., Pazdur M.F., Wicik B., Więckowski K. 1987, Radiocarbon chronology of annually laminated sediments from the Gościąż Lake, *Bulletin of the Polish Academy of Sciences, Earth Sciences*, 35, s. 139–145.
- Pazdur M.F., Awiśnik R., Goslar T., Pazdur A., Walanus A., Wicik B., Więckowski K. 1987, Calibrated radiocarbon chronology of annually laminated sediments from the Gościąż Lake, *Zeszyty Naukowe Politechniki Śląskiej, Seria Matematyka-Fizyka*, 56, Geochronometria, 4, s. 69–83.
- Pokojska U., Bednarek R. (red), 2012, *Geochemia krajobrazu*, Wydawnictwo Naukowe Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, Toruń.
- Ralska-Jasiewiczowa M., Wicik B., Więckowski K. 1987, Lake Gościąż – a site of annually laminated sediments covering 12000 years, *Bulletin of the Polish Academy of Science, Earth Sciences*. 35, 2, s. 127–137.
- Richling A. (red), 1993, *Metody szczegółowych badań fizycznogeograficznych*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
- Richling A. (red), 2007, *Geograficzne badania środowiska przyrodniczego*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa.
- Richling A., Malinowska E. (red), 2017, *Przyroda województwa mazowieckiego i jej antropogeniczne przeobrażenia*, Narodowa Fundacja Ochrony Środowiska, Warszawa.
- Richling A., Wicik B. przy współpracy W. Lenarta i J.R. Olędzkiego, 1976, *Podstawy metodyczne do kompleksowego studium zlewni reprezentatywnej*, opracowanie wykonane na zamówienie Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, powielone, Warszawa.
- Starkel L., Pazdur A., Pazdur M.F., Wicik B., Więckowski K. 1996. Lakelevel and groundwater-level changes in the Lake Gościąż area, Poland: palaeoclimatic implications, *The Holocene*, 6, 2, s. 213–224. *Studia Geograficzne Ponięcia Pińczowskiego*, 2000, *Prace i Studia Geograficzne*, 27, Warszawa.
- Welczew A., Wicik B. 1992, Opyt za landszaftno-geochemiczna diferencjacja na Pińczowskija rajon iztoczno ot r. Nida w Polska, *Godisznik na Sofijskij Uniwersytet Sw. Kliment Ochridski, Geografia*, 81, Sofia.
- Wicik B. 1974, Badania porównawcze gleb okolic Warszawy i Moskwy, *Dokumentacja Geograficzna*, 6, s. 61–65
- Wicik B. 1979, Postglacialna akumulacja osadów w jeziorach Tatr Wysokich, *Przegląd Geologiczny*, 27, 7, s. 403–404.
- Wicik B. 1979, Studium porównawcze gleb okolic Warszawy i Moskwy, *Prace i Studia IG UW*, z. 23, Geografia Fizyczna, 8, s. 5–59.
- Wicik B. 1981, Hydrogeochemia stepów środkowej Mongolii, *Przegląd Geofizyczny*, 26, 3.
- Wicik B. 1983, Geochemical properties of landscapes of Mongolia dry steppes, *Geographical Studies. Special Issues* no 2, s. 46–56
- Wicik B. 1984, Osady jezior tatrzańskich i etapy ich akumulacji. *Prace i Studia Geograficzne*, 5, s. 55–69.
- Wicik B. 1984, The Origin of Salt and Salinity of the Dry Central Mongolia Steppes, *Miscellanea Geographica*, 1, s. 79–86.

- Wicik B. 1986, Asynchroniczność procesów wietrzenia i sedymentacji w zbiornikach jeziornych Tatr i Karkonoszy w postglacjale, *Przegląd Geograficzny*, 58, 4, s. 809–823.
- Wicik B. 2005, Badania porównawcze zwietrzelin granitowych oraz gleb masywów górskich Tatr i Riły, w: *Gleby górskie – geneza, właściwości, zagrożenia*, PTGleb.
- Wicik B., Baez R. 1988, Przejawy piętrowości procesów hipergenicznych w tropikalnych krajobrazach Cuchillas de Mosa (wschodnia Kuba), *Przegląd Geograficzny*, 60, 3, s. 301–324.
- Wicik B., Magnuszewski A. 2000, Lake Goszcz sediment formation and Plock Basin paleohydrology, w: *Floodplain Pollution Control Management (Vistula river, Poland)*, Retro Art and Paper Title, s. 21–32.
- Wicik B., Wełczew A. 1985, Próba geochemiczno-krajobrazowej charakterystyki naturalnych geokompleksów zachodniej części Równiny Naddunajskiej i Starej Płaniny, *Przegląd Geograficzny*, 57, 1–2, s. 115–122.
- Wicik B., Wełczew A. 1988, Analyse comparative des alternations des granits et du sol des massifs montagneux des Tatra et des Rila, *Miscellanea Geographica*, 3, s. 49–54.
- Wicik B., Wełczew A. 2007, Lessy i gleby lessowe Ludogoria (Północna Bułgaria), w: K. Ostaszewska, I. Szumacher, S. Kulczyk, E. Malinowska (red), „Znaczenie badań krajobrazowych dla zrównoważonego rozwoju”, Uniwersytet Warszawski, Wydział Geografii i Studiów Regionalnych, s. 259–268.
- Wicik B., Więckowski K. 1991, Osady jezior „Na Jazach” w Kotlinie Płockiej – warunki ich akumulacji oraz rola w rekonstruowaniu i prognozowaniu przekształceń środowiska naturalnego, *Przegląd Geograficzny*, 63, 1–2, s. 57–76.